

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **K. V.**, státní příslušnost X
t.č. neznámého pobytu

zast. Mgr. Ladislavem Bártou
advokátem sídlem Purkyňova 6, Ostrava

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlím Olšanská 2, Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. CPR-40008-3/ČJ-2020-930310-V237

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. CPR-40008-3/ČJ-2020-930310-V237, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava **se přiznává** odměna ve výši 6 800 Kč, která mu bude

vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 60 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 13. 11. 2020, č.j. KRPB-201687-44/ČJ-2020-060022-SVZ bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 3 roky. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí správního orgánu tak, že část výroku ve znění „...podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 zákona č. 326/1999 Sb., se panu“ se mění a nově zní „...podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. a dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 téhož zákona se panu...“ Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie pak byla změněna na dva roky.

II. Žaloba a její doplnění

2. Žalobce především namítal, že správní orgán porušil § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 50 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce své námitky skutkově konkretizoval tak, že žalovaný snížil uloženou dobu zákazu vstupu na území Evropské unie na dobu 2 let. Žalobci se tato doba jeví jako nepřiměřeně přísná, a to i s ohledem na možnost správního vyhoštění žalovaným. Žalovaný nezohlednil polehčující okolnosti, a to délku pobytu žalobce na území ČR, přičemž se jednalo o zcela zanedbatelnou dobu. Žalobce se na území ČR nedopouštěl žádného protiprávního jednání, mimo porušení zákona o pobytu cizinců. Navíc se jednalo o nedbalostní protiprávní jednání. Žalobce se správními orgány ihned po svém zajištění spolupracoval, poskytl jim veškerou potřebnou součinnost ke svému ztotožnění a řádnému vedení správního řízení. Žalobce si je vědom toho, že v důsledku neznalosti české právní úpravy porušil zákon o pobytu cizinců a toto své porušení se snažil napravit dle svých možností. Žalovaný se však těmito skutečnostmi nezabýval a nevzal je v potaz při stanovení doby zákazu vstupu na území Evropské unie. Nemůže tedy obstát ani odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Uložená doba je pak zcela nepřiměřená délce žalobcova nelegálního pobytu na území ČR a neodpovídá ani okolnostem případu. Žalovaný tedy dostatečně nezohlednil zásadu proporcionality, neboť intenzita zásahu do jeho práv nebyla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah sloužit

(žalobce zde odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č.j. 4 Azs 205/2014-26).

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaný ve svém vyjádření zejména odkázal na rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně, přičemž žalobní námitky nepovažuje za důvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodné, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
7. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodné, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 24. 10. 2020 v 1:30 hod by žalobce kontrolován hlídkou PČR na 168 km dálnice D1, směr Praha, Exit Domašov jako spolujezdec v dodávkovém voze. Na výzvu žalobce přeložil řidičský průkaz Turecka č. X. Žádný jiný cestovní doklad nepředložil. Nedisponoval ani žádným vízem či jiným oprávněním k pobytu na území ČR. V rámci pohovoru žalobce zejména uvedl, že Turecko opustil asi před měsícem. Cestovali různými dopravními prostředky. Posledním dopravním prostředkem přitom byl kamion. Žalobce cestoval ještě spolu s dalším dvěma kamarády. Cestovali v nákladovém prostoru pod plachtou. Někdy v noci blízko benzínové stanice řidič kamionu zastavil a vysadil je. Žalobce spolu s kamarády došel na benzínovou stanici, kde se umyli. Na rohu budovy stáli tři osoby, které se bavily turecky. Žalobce s kamarády k nim přišli s tím, že potřebují do Německa. Z Turecka utíkají před trestem a jsou několik dnů na cestě. Tito jim řekli, že jedou do Francie a že je do Německa vezmou. Nasedli do nějakého auta a po 30 nebo 40 min je zastavila policie. Všechny je kontrolovala a žalobce a jeho kamarády zadržela. Žalobce dále uvedl, že jeho cílem je Německo. Nevlastní platné vízum či

oprávnění ani k pobytu na území ČR ani k pobytu na území Evropské unie. Je si vědom toho, že bez platného oprávnění k pobytu a platného cestovního dokladu není oprávněn vstoupit na území ČR. V Německu žije jeho otec, na území ČR žádné příbuzné nemá. Na území ČR nemá žádná majetek, ekonomické vazby, dluhy nebo pohledávky. V Turecku má matku, mladšího bratra, manželku a 4 děti. V Turecku mu hrozí nebezpečí z důvodu jeho národnosti a politického přesvědčení, hrozí mu uvěznění. Chtěl by dále pokračovat do Německa, do Turecka se vrátit nechce.

9. Soud k věci uvádí, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně 24. 10. 2020, a to bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce si byl této skutečnosti vědom. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu např. ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017 – 35 podle něhož *„[n]astane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění“*. Obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, 7 Azs 215/2019 č. j. 8 Azs 38/2015 – 41, podle něhož *„při rozhodování o správním vyhoštění není třeba prokazovat cizincovo zavinění, tj. jeho vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro uložení správního vyhoštění. Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 54/2010 – 74, č. 2129/2010 Sb. NSS).“*
10. Jak plyne ze shora uvedeného a i závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29, se rozhodnutí o správním vyhoštění vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto nemají možnost uvážit o tom, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, rozhodnutí o správním vyhoštění musí vydat. V posuzovaném případě tedy žalobce na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Výjimku z výše nastíněného pravidla o uložení správního vyhoštění představuje situace, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19). Podle § 174 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Při posuzování*

přiměřenosti zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince tedy (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) musejí správní orgány poměřovat kritéria stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to rovněž s přihlédnutím ke kritériím vyplývajícím z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, *Üner proti Nizozemsku*, body 57-58, rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, bod 39, rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, *Nunez proti Norsku*, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posuzovat ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi se zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 32, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 189/2018 - 22, a další).

11. Žalobce v rámci správního řízení uvedl, že na území ČR nemá žádného příbuzného. V Německu pak žije již 35 let jeho otec, s kterým se však žalobce nikdy nesetkal a ani jej v Turecku nikdy nenavštívil. Na území ČR či Evropské unie ani nežije žádná osoba, jež by byla odkázána na jeho péči, případně, vůči níž by měla vyživovací povinnost. K ČR nebo jinému státu Evropské unie nemá ani žádné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Žalobce je zdravý, dospělý a v produktivním věku a může proto pobývat v jiné zemi, kde bude mít povolen pobyt. Z tohoto pohledu soud tedy neshledal zásah do rodinného nebo soukromého života. Soud v tomto hodnocení správního orgánu |I. stupně či žalovaného neshledal pochybení.
12. Soud k věci dále uvádí, že podle § 119 odst. 1 písm. b), bod 3 a 4, zákona o pobytu cizinců lze uložit správní vyhoštění až na 5 let. Správní orgán I. stupně žalobci uložil správní vyhoštění v délce 3 let. Žalovaný pak vypustil porušení § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 zákona o pobytu cizinců a délku správního vyhoštění snížil na 2 roky. Žalovaný postupoval zcela správně, pokud délku správního vyhoštění snížil. Soud si je vědom skutečnosti, že délka správního vyhoštění je předmětem správního uvážení správních orgánů. I přesto však soud považuje délku správního vyhoštění v délce 2 let v posuzovaném případě za nepřiměřeně přísnou. Jednalo se totiž o první nelegální krátkodobý pobyt žalobce na území ČR v délce necelé jednoho dne. Z obsahu rozhodnutí ani správního spisu pak neplyne, že by žalobce v minulosti porušil pravidla cizineckého práva. Stejně tak se na území ČR nedopustil žádného trestného činu. Pobyt bez cestovního dokladu či oprávnění k pobytu lze jistě považovat za porušení veřejného pořádku. Na druhou stranu dle názoru soudu § 119 odst. 1 písm. b) obsahuje i závažnější jednání např. prokazování

se padělaným dokladem či maření správních nebo soudních rozhodnutí apod. S ohledem na výše uvedené považoval soud délku správního vyhoštění za nepřiměřenou.

13. Soud se seznámil i s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2021, č.j. 34 A 4/2021-29, který v obdobné věci žalobu zamítnul a správní vyhoštění v délce dvou let považoval za přiměřenou. Soud však právě z důvodů uvedených v odstavci 12 tohoto rozsudku se od závěrů vyslovených v rozsudku č.j. 34 A 4/2021-29 odchýlil a dospěl k odlišnému posouzení.

V. Závěr a náklady řízení

14. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.).
15. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl výrokem II. dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly a ani jejich náhradu nepožadoval.
16. Žalobci byl ustanoven zdejším soudem zástupcem advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takém případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána odměna za 2 úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a dále v sepsu a podání doplnění žaloby (§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“, za které mu náleží odměna ve výši 2x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu], celkem tak 6 200 Kč. K odměně bylo třeba ještě připočítat 2x režijní paušál ve výši 300 Kč jako náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 600 Kč. Ustanovený zástupce žalobce není plátcem DPH. Ustanovenému zástupci tak byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. ledna 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.